

ВЪЛШЕБНИЯТЪ ПРЪСТЕНЪ

Приказка

IV

Влѣзе бабичката при царя, падна на колѣне предъ него и задума бързо-бързо:

— Милость, царю! Милость! Едничко чедо имамъ... Майка съмъ!

— Що, бабо, какво има? Гледамъ те, три дни наредъ обикаляшъ около двореца съ плачъ. Кажми ми какво има?

Бабичката плачешкомъ му разказа какво ѝ бѣ поржчалъ Иванчо. Царьтъ я изслуша търпеливо, усмихна се и каза:

— Нѣма нищо лошо въ това, бабо. Моята дъщеря не е обикнала никого още до сега и не е пожелавала да се омжжи. Ако обикне твоя синъ и ако той направи палатъ като моя, азъ съмъ съгласенъ... И азъ друго дете нѣмамъ и ще изпълня волята на дъщеря си.

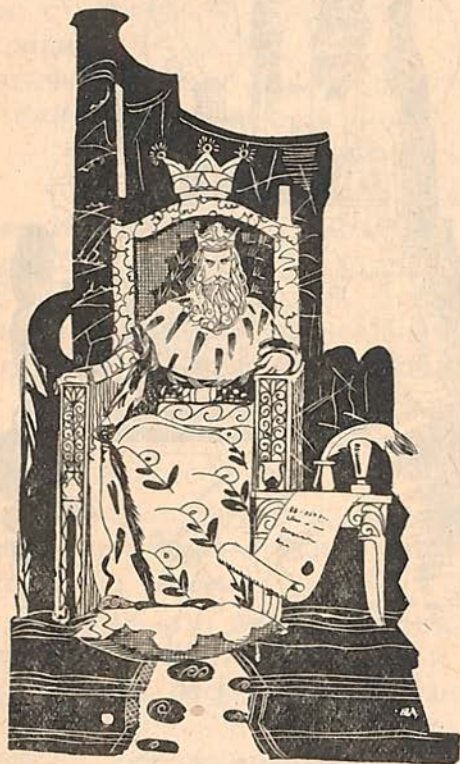
Заплака бабичката и съ плачъ се върна у дома си. Иванчо я чакаше на пѣтя и още отдалече нетърпеливо я запита:

— Е, какво каза царьтъ?

Майка му съ плачъ му разказа, какъ я прие царьтъ и какво ѝ каза.

Иванчо се усмихна...

Мина се деньтъ. Стъмни се. Иванчо и майка му вечеряха набързо. Бабичката си легна и, както бѣ уморена,

Царьтъ